

**DELO GOSPODA
IVANA
CAMPLINA
MORA
V PORABJU
RODITI NOVE
SADOVE
STR. 2**

**KRAJINA BEJLI
ŠTRKOV PA
BUJTE REPE
STR. 3**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 4. februarja 2010 ☼ Leto XX, št. 5

Misli za svetek kulture

Dostafart, gda se s kakšnimi Madžari pogučavam o slovenskom kulturnom svetki, pa njim povejm, ka na té den (8. februar) v Sloveniji vsi svetijo pa njim delat tó nej trbej titi, iskreno povejo, ka so njim nevoščeni. Nevoščeni so nej samo za dela prosti den, liki za tau tó, ka Slovenci poštvlejo (poštüvlemo) svojo kulturo, svojo rejč. Ranč kultu-

ra pa slovenska rejč sta bila tistiva dejavnika (tényező), steriva sta pomagala, ka smo Slovenci leko gorostali v tom tali Evrope, ešče bole pa, ka smo se Slovenci zvün Slovenije ohranili. Svetek slovenske kulture je svetek slovenske besede, slovenske rejči tó, naj bo ta pisana ali gunčana. Istina, ka smo Slovenci v Porabji nej meli velke pisatele, pesnike, dapa meli smo dosti pripovejsti, pravljic, pesmi, stere so se prejkdavale iz roda v rod, meli smo molitvene knjige, katekizmuše, Sveto pismo, štölale so se knjige Mohorjeve družbe... Te so se pripovejdale, štele, spejvale v najbolje težki cajtaj tó, po držinaj so se stare materé pa materé z mlajši pa vnu-

ki slovenski pogučavale, v cerkvi se je slovenski moli, samo šaule so bile tiste,

(slovenski pa vogrski) sta povezana s himnami rosa-ga. Den madžarske kulture

stere so od nas želejle, naj pozabimo gezik pa kulturo naši starcov. Gnesnaden je skurok naaupek, mamó pisatele, vödavamo knjige, novine, poslúšamo slovenski radio, gledamo slovenske oddaje na televiziji, mamó svoje organizacije, kulturne skupine, po vrtcaj, šaulaj se vči slovenski gezik, dosta menje se pa guči slovenski po družinaj, menje moli slovenski po cerkvaj... Mladi, če rejsan radi spejvajo slovenske naute, plešejo slovenske plese, dapa med njimi se vse več čüje vogrška rejč. Če pa zgibimo svojo rejč, zgibimo velki tau svoje kulture tó, vse tisto, ka se je po stau lejtaj nabralo v knjigaj... Tauga se moramo trno abati. Obadva kulturna svetka

je 22. januar, den, gda je pesnik Ferenc Kölcsey leta 1823 dokončo pesem, stera je kasneje gratala vogrška himna. 8. februar, svetek slovenske kulture, je den smrti najvejšoga slovenskoga pesnika Franceta Prešerna. On je 1844. leta napiso pesem z naslovom Zdravljica, stere predzadnja kitica je gratala himna samostojne Slovenije. Ob svetki slovenske kulture de več programov v Porabji pa v tisti varašaj tó, gde delajo slovenska društva. Osrednja prireditve de v organizaciji Slovenske zveze 7. februara v Varaši, za šaulare pa dijake pa v organizaciji Državne slovenske samouprave 8. februara.

Marijana Sukič

POZVANJE

**Slovenska zveza
Vas
lepau zové na svetek**

SLOVENSKE KULTURE

**v nedelo,
7. februara 2010,
v 14.00-oj vöri
v Slovenski daum
v Varaši.**

**Program:
Dokumentarni film
OBRAZI PORABJA**

**Mejšani pevski zbor
Avgust Pavel ZSM
Gorenji Senik**

**Fotorazstava
Karčija Holeca**

Pogovor z novim murskosoboškim škofom msrg. dr. Petrom Štumpfom

DELO GOSPODA IVANA CAMPLINA MORA V PORABJU RODITI NOVE SADOVE

Papež Benedikt XVI. je 28. novembra lani dr. Petra Štumpfa imenoval za novega murskosoboškega škofa. Prvi škof dr. Marjan Turnšek je bil imenovan za nadškofa v Mariboru, dr. Anton Stres pa za nadškofa in metropolita v Ljubljani. Minuli teden sem se za bralke in bralce Porabja pogovarjal s škofom msrg. dr. Petrom Štumpfom.

• *Prvi dnevi na škofiji so za vami, kakšni so občutki?*

»Prvi dnevi so bili lepi, naporni in tudi *selitveni*. Po dvajsetih letih duhovništva sem se selil devetič, drugič kot škof, prej kot kaplan in župnik. Pripraviti sem se moral na praznik umestitve. Bilo je intenzivno, vendar zelo lepo. Najlepše darilo, ki sem ga lahko dobil ob prihodu iz Maribora v Sóboto je, da so me ljudje sprejeli odprtih rok.«

• *Z umestitvijo ljubljanskega nadškofa msgr. dr. Antona Stresa je izpeljan pretežni del lani napovedanih sprememb v katoliški cerkvi na Slovenskem. Kako ste spremljali spremembe, tako tiste, v katere ste bili sami vključeni, kakor v ostale. V ospredju je bila zlasti sprememba v Ljubljani?*

»Ljubljanski nadškof je nadškof glavnega mesta naše države. Zato je njegova umestitev imela ne samo cerkveno, ampak tudi družbeno in medijsko težo. Vendar menim, da tudi v Sóboti dogajanje ni zaostajalo za ljubljanskim. Tamkajšnje je bilo bolj protokolarno in lepo, kajti navzoča sta bila tudi predsednika države in vlade, dr. Danilo Türk in Borut Pahor, ministri, poslanci in drugi visoki gostje. Moja umestitev je bila bolj ljudska, prisrčna, obarvana z zakladom različnih veroizpovedi. Poleg evangeličanov s škofom Gezo

Ernišo še predstavniki binkošne, adventistične in kalvinistične skupnosti. Bili so tudi predstavniki madžarsko in hrvaško govorečih vernikov in Romov. Zato je bila

Msgr. dr. Peter Štumpf, Beltinčan, novi soboški škof, (na sredi) na svečanem ustoličenju v murskosoboški cerkvi

slovesnost nekoliko daljša kot v Ljubljani, da so prišli do besede predstavniki verskih in narodnih skupnosti. Spremembe v slovenskem katoliškem vrhu še niso končane, v nekaj tednih bomo dobili tudi novega celjskega škofa.«

• *Vrniva se v Mursko Soboto, eno izmed treh na novo ustanovljenih škofij. Prvi škof dr. Marjan Turnšek je imel veliko organizacijskega dela, kajti škofijo je bila potrebno vzpostaviti na novo, od začetka. Bo vaše delo nekoliko lažje oziroma bo več časa za druge naloge?*

»Po nenapisanem načelu bom eno leto spoznaval okolje, kamor sem prišel. Čeprav sem Prekmurec, 30 let nisem živel doma. Prekmurje bolj poznam iz vtisov in osebnega študija, kot iz konkretne življenja. V tem letu bom čimbolj intenzivno stopil do ljudi, ne bom jih čakal le tu na ordinariatu. Načrtujem, da ne bom samo na slovesnostih, birmah, ampak tudi

na veroučnih urah, kjer se želim pogovarjati z otroki. Torej, da škof pride v sredino življenja. Pomagal bom tudi družinam, da bi se morda odločile za več otrok, kjer raz-

mišljamo o tem, kakšna naj bi bila konkretna pomoč. In seveda želim ljudem poglobiti vero v Jezusa Kristusa, in sicer skupaj z ostalimi skupnostmi. Pred kratkim smo se o tem na ekumenskem srečanju pogovarjali predstavniki katoliške, evangeličanske, binkošne in adventistične cerkve. Torej: družina in poglobljanje vere med ljudmi – sta za mene prednostni nalogi.«

• *V Pomurju živi več verskih skupnosti, med katerimi je ob katoliški največja evangeličanska. Škofa dr. Marjan Turnšek in mag. Geza Erniša sta poudarjala zgledno sodelovanje, kar smo lahko spremljali tudi izven cerkve, na nekaterih javnih prireditvah, tako neposredno povezanih s katoliško ali evangeličansko vero.*

»Potreben je dialog med nami. Tako na ravni tistih teoloških stvari ali vsebin, ki nas povezujejo in ne razdružujejo. To je vera v Jezusa

Kristusa. Tu smo si edini tako evangeličani kot katoličani. Omeniti moram dobro sodelovanje med cerkvama tudi na karitativnem področju, kjer ne delamo nobenih razlik. Pri tej dejavnosti bomo sodelovali naprej z iskanjem novih možnosti. Nadaljevali bomo z bogoslužnimi srečanji, zadnje je bilo v soboški stolnici, za naslednje sva se dogovorila s škofom Gezo Ernišo in bo v Moravskih Toplicah.«

• *Ob umestitvi ste posebej in v njihovem jeziku, pozdravili vernike madžarske narodnosti v Prekmurju...*

»Verniki madžarske narodnosti so močna skupnost, ki je del naše škofije, ki so jo sprejeli za svojo; so ne samo kulturno in narodnostno, ampak tudi pastoralno zelo aktivni, denimo v Dobrovniku in Lendavi, česar se veselim. Hkrati so za nas Slovence izziv, kako naj skrbimo za svojo narodnost, identiteto, kulturo in jezik. Z druge strani so madžarski verniki dobri verniki, kar pomeni, da se v lepem številu udeležujejo nedeljskih bogoslužij. Katoliška cerkev v Prekmurju ima dolžnost, da jim to v polni meri omogoča.«

• *Za Porabske Slovence ste povedali:*

»Čeprav živite v drugi državi in drugi škofiji, ste moje veselje in moja posebna skrb.« *Vaše umestitve se je udeležil tudi sombotelski škof dr. András Veres, s katerim je navezal sodelovanje vaš predhodnik, dr. Marjan Turnšek. Večkrat ste omenjali izjemno vlogo*

pokojnega gospoda Ivana Camplina, ki jo je imel pri ohranjanju slovenstva v Porabju s tem, ko je maševal na Gornjem Seniku v letih, ko tam ni bilo slovenskega duhovnika.

»Ne morem zanemariti *minulega dela* gospoda Ivana Camplina, ki ga je vložil v slovenske ljudi onkraj meje, torej v Porabju. To delo mora ostati oziroma mora roditi sadove. Zato imam namen v kratkem obiskati župnika Ferija Merklja na Gornjem Seniku in tamkajšnjo slovensko skupnost in generalnega konzula mag. Draga Šiftarja v Monoštru. Priprave na obisk potekajo in če se dogovorimo, se bom srečal tudi s slovenskimi organizacijami, ki delujejo v Porabju. Rad bi bil navzoč v Porabju. V kakšni obliki, na kakšen način, o tem se moramo dogovoriti tudi s sombotelskim škofom, ki me je že povabil na obisk v Sombotel. Gotovo bova govorila tudi o Porabskih Slovencih oziroma o tem, kako jim nuditi v bodoče pastoralno oskrbo v slovenskem jeziku.«

• *Za konec še sporočilo bralkam in bralcem Porabja?*

»Bog Vam daj *friške* pameti! (*Frišek – ki se duševno in telesno dobro počuti – po dr. Vilku Novaku v Slovarju stare knjižne prekmurščine, opomba avtorja*). Pomeni, da ne zamrete v svoji samobitnosti, ampak da ste vedno kreativni, kar dalje pomeni, da znate z vedrino in svežino gledati tudi ne samo v sedanost ampak tudi v prihodnost. Torej: *friško* pamet, znajti se tudi v situaciji, ko ne samo preživim, ampak se veselim kot Slovenec v okolju, kjer pač sem.«

Ernest Ružič
(foto: N. Juhnov)

Z Goričkoga v Piran - 1.

Krajina bejli štrkov pa bujte repe

Če bi se na paut spakivali pred dvajstimi lejtami, bi nej naleki prišli z Varaša prejk grajnca na Goričko. V tisti cajtaj se je mogo vsikši auto kaulivrat na Hodoš pelati, avtobusi pa na Dugo ves pri Lendavi. Leta 1992 so oprli mejni prehod Gorenji Sinik-Martinje, deset

Na Goričkom ranč tak odijo pozvačini na borovom gostüvanji

lejt kisnej pa eške na Veričepincaj. Tak smo Porabci dosta bole pauleg Goričancov prišli.

Pred prvov bojnov je tau sploj ovak bilau, ka sta bejdvej krajini k Vogrskomi rosagi valon bili. Našo Porabje je v istini en tau Goričkoga bilau, tau se eške gnes po lesaj pa mali bregaj vidi. Lidgé gučijo skor gnako rejč kak mi, zavolo toga pa so naši najbaukši padaške.

Gda se človek po gorički vesnicaj pela, leko na raufankaj (dimnik) ramov vidi dosta gnejzd, s šteri mali *bejli štrki* glavau vötiskajo. Takši ftičov dosta najdemo v krajini Őrség tō, štrk je prej domanji ftič z enkraj pa drügi kraj grajnca.

Škoda samo, ka je vsikdar menje geste, zatok je moramo trn' skrb meti. Na Goričkom je gnauk sploj dosta lidi iskalo pa najšlo ednoga djagra, šteri je na te ftiče strejlo, depa naši sausadge vzimi tō priskočijo na pomauč betežnim štrkom. Na 1 centi slovenski euronov leko vidimo ranč tau ftico, štera je simbol cejloga Prekmurja. Tam se s čuvanjom krajine ovak največ spravla Krajinski park Goričko, šteri dosta vküper dela s sausadnjim vogrskim narodnim pa avstrijskim krajinskim parkom.

Tipično *panonsko ižo* leko vsikder bole na rejdko vidimo na Goričkom, zvekšoga so tau stari rami ali muzeji. Če stoj dosta penez má, leko eden takši ram gorobnauvi, tau delajo v krajini v najnovejši cajtaj Englandarge pa Holandci. Panonska iža je navadno cimprana, z blatom ometana pa na bejlo pofarbana. Inda je vsikša soba v rami ejktra dveri mejla na dvoriške, zidine so bile oblike litere L ali U.

Ime »Selo« nika drügo ne znamenüje, kak »ves«. V tajoj goričkoj vesnici blüzi vogrske grajnca leko najgir turisti vidi jo eno okrauglo, malo cerkev. Kapejlico svetoga Nikolaja so zozidali pred sedemstau lejtami, erična je od svoji fresk znautra na steni pa od lesene streje. Je pa tak mala, ka samo štirideset vörniov nut mesto má. Cerkev je znana eške po tom, ka v njej zvün katoličanov včasí evangeličani tō meše slüžijo. V Sloveniji luterange zvekšoga samo v Prekmurji gestejo, tau zatok, ka je ta krajina gezero lejt pod Vaugrami bila, v etom rosagi pa je bole slobaudno bilau ovak vörvati. Luterange so Prekmurji v 18. stoletji dali prve druknivane knige pa oprvin dojobrnavli Sveto pismo v domanji gezik.

»Jaz pa pojdem na Gorenjsko,« - so naši starci spejvali pa spejvamo mi tō eške gnes. Naše novine Vas zovéjo na dugo-dugo paut, na šteroj mo se z Varaša pelali prejk Ljubljane na slovensko maurdje. Med bregami pa dolami, od varašov do gaušč, včasí po šurki, včasí po krivi poštijaj mo spoznali najlepše krajine Slovenije. Med potjauw mo pripovedavali od zidin pa lidi, od šeg pa gesti, od zgodovine do najnovejši cajtov. Pelajte se z nami - z Goričkoga v Piran.

Goričko

V drügi talaj Slovenije so vse protestante že pred tem cajtom vözagnali.

Tau so naredili takši gospaudge, šteri so na priliko živali *na gradi v Gradi*. Tau veuko zidino so zozidali v 12. stoletji pa ništerni Goričanci pravijo, ka je najvekši grad v cejloj Sloveniji. Istina, ka 365 sob má, ranč telko, kelko je dni v leti. Grajske gospé so prej

V najvekšom gradi Slovenije geste edna soba za vsikši den

leko vsikšo nauč indrik spale. Gnesnadén proba občina s kem več turistov pozvati pa grad gorobnauviti. Najvekši program pri zidini je Nauč comprnic v novembri, na šteroj vsikder 20.000 lüdi vküppride.

Med pelanjom po Goričkom leko popotnik dosta njiv vidi s posejano *dino*, štero v knjižnoj rejči zovéjo »ajda«. »Ajd« znamenüje v starom slovenskom geziki pogan, zatok dino zovéjo »poganjsko žito« tō, ka so go Mongoli iz Azije pripelali v Evropo. Gnes cvetéjo bejližuti cvejtke na dosta mejstaj v Sloveniji pa pri nas tō.

V zimskom cajti dine ne vidi mo, geste pa kaj drügo za gledati. Od Trejkralovoga dale je na Goričkom tō fašenski cajt. Ka je krajina inda s Porabjom edna bila, leko vidimo na tom, ka pri nji tō držijo *borovo gostüvanje*. Ranč tak, kak v na-

šoj krajini, naredijo norlavo gostüvanje pa vlečéjo baur te, gda se je v vesi v fašenskom cajti niške nej oženo. Cejla ves ali več vesnic se nutnaravna, gestejo baurov oča, baurova mati, mladoženec pa sneja, turbaš, starešina, cigani pa eške bohoci. Gnesnadén je takšo gostüvanje že gratalo turistični program.

V indašnji cajtaj je biu na Go-

Eške gnesnadén je na Goričkom dosta lidi, šteri nemajo slüžbe. Ovak je té tau Slovenije najbole agrarna krajina, ka znamenüje, ka se lidgé zvekšoga s paverskim delom spravljajo, če rejsan zemla trn' žmetno rodi. Grünti so sploj mali, lüstvo pauva za sebé pa za maro zvekšoga kukarco, pšenico pa cukerno repo. Peneze si leko zaslüžijo z odavanjem mlejka pa mesa, ništerni pa majo gorice, gde grauzdje pauvajo pa vino redijo. V industriji dela najmenje lüdi na Slovenskom, vekše fabrike so samo v Murski Soboti pa Lendavi. Zavolo toga si vsigder več lüdi iške ovaške mogaučnosti za slüž.

Lončarstvo je edna najstarejša pa najbole poznana meštija v cejloj Sloveniji. Največ majstrov je bilau tam, gde je v zemlej dosta ilojce bilau. Paversko lüstvo je na Goričkom eške pred dvejstau lejtami s takši posaud pilo, gelo pa küjalo, štere so iz ilojce naredili. Pred prvov bojnov pa so začnili rediti ovaške posance pa talejre, tak je taminaulo gniške tō. Gnesnadén je vsikder menje lončarov, té tō zvekšoga okrasne predmete (dísztárgy) redijo ali probajo mlajše včiti.

Ka so pa Goričanci na talejre dejvali? Najbole poznano njino gesti je *bujta repa*, štero so naredli, gda so mesarijo meli. Kisla repa, berova kaša pa mesnate čonte trbej cüj. Repo moramo osoliti pa vküper küjati s kašov, ranč tak kak kapüsto pri nas. Inda je trbölo k bujti repi s kem več žirá cüjdati, ništerni pa so na repo tikvin oli tō vlejali. Zakoj pa je repa bujta? Vej so pa sr-maka bujceka bujli...

(Vira fotografij: publikaciji Zakladi Slovenije in Grad na Goričkem)

-dm-

OD SLOVENIJE...

Minister Erjavec odstopil

Okoljski minister Karl Erjavec je na seji državnega zbora odstopil s položaja. Kot je poudaril, je bil prepričan, da predlog za razrešitev temelji na pozivu računskega sodišča. »Sedaj razumem, da gre za politične razloge in to spoštujem,« je dejal in oznanil svoj odstop. Na vprašanje, ali bi še enkrat šel v koalicijo z Borutom Pahorjem, je odvrnil, da ne vidi nobenega razloga, zakaj ne bi. Ob tem je dodal, da bi šel v koalicijo tudi z Janezom Janšo, Gregorjem Golobičem in Katarino Kresal, dokler bi se uresničeval program stranke DeSUS. Kot je dejal, ga je v odstop prepričal prav premier Borut Pahor.

Predlog ustavne obtožbe predsednika republike Danila Türka

Poslanci SDS-a in SLS-a so vložili predlog ustavne obtožbe predsednika republike Danila Türka. Očitajo mu kršenje drugega poglavja ustave, ki govori o človekovih pravicah. Stranki sta predlog ustavne obtožbe napovedali po tem, ko je predsednik države Danilo Türk za zasluge v akciji Sever odlikoval Tomaža Ertla. Ertl je med pripravami za preprečitev t. i. mitinga resnice leta 1989 vodil republiški sekretariat za notranje zadeve in akcijo Sever.

»Cerkve se ni treba bati«

»Cerkve se ni treba bati,« je ob umestitvi na mesto ljubljanskega nadškofa dejal Anton Stres in ob tem vse pozval k sodelovanju. »Verjamem, da imamo dobro ustavno podlago, dobro ureditev, seveda pa nobena ni tako dobra, da se je ne bi dalo še izboljšati - in verjamem, da bi se s sodelovanjem lahko kaj izboljšalo tudi v Sloveniji,« je ob umestitvi novega ljubljanskega nadškofa in metropolita Antona Stresa o sodelovanju oz. razmerju med državo in Cerkvijo dejal predsednik republike Danilo Türk. Optimistično je bil razpoložen tudi predsednik vlade Borut Pahor, ki je prepričan, da so Slovenci s Stresom dobili izredno moralno in suvereno osebnost, s katero se da pogovarjati o težavah in različnih stališčih.

Vida Pelc Bajković

Mednarodni murski spust 2009 (2)

Dragi bralci, verjetno se sprašujete, zakaj objavljamo prispevek o dogodku v letu 2009 v zadnji januarski številki Porabja 2010. Vida Pelc Bajković je prispevek pravzaprav napisala za Porabski koledar 2010, le da se je zaradi okvare računalnika nekje »zgubil«, zato v letopisu ni bil objavljen. Zaradi tega se opravičujemo avtorici in ga objavljamo v našem časopisu.

Bili smo prav pisana družina ljubiteljev Mure, narave in ljudi dobre volje in prvi del spusta je minil zelo dinamično, saj so k temu pripomogle brzice kmalu po prvih kilometrih, vendar nas je izurjeno oko čolnarjev, ki je vedelo preceniti, kdaj je potrebno krepkeje zaveslati v desno ali levo, kdaj umiriti čoln in ga pustiti, da je zdrknil preko nemirnih valčkov, ki so to pomlad in poletje zaradi obilnega dežja bili skorajda že valovi in vrtinci, vedno znova večje usmerilo. Ko so me ljudje kasneje spraševali, če me je bilo kaj strah, sem jih začudeno gledala, ker niti eno sekundo nisem imela tega občutka, na čolnu je bilo poskrbljeno za varnost, rešilni

Sredi skoraj neokrnjene narave

jopiči obvezni, tudi za udobje je bilo poskrbljeno, kljub nekajkratnemu curljanju dežja nam ta ni mogel do živnega, saj je bila na voljo vsa potrebna oprema in ko se je proti opoldnevu pokazalo še sonce, smo bili po prvem postanku v Radkersburgu, kjer so nas pričakali z godbo na pihala ter gostoljubno malico, kasneje na kosilu na Petanjcih, vsi prav dobre volje. Vodna pot nas je nato vodila med drugim do izžakovskega mlina, kjer je bila tiskovna konferenca na temo, zaradi katere smo izvedli miroljubni spust kot znak protesta proti graditvi elektrarn na Muri.

Ves čas spusta smo imeli priložnost opazovati rastje in obrežje reke Mure, ki se je v svojem toku zanimivo spreminjalo: medtem ko sta bregova reke v zgornjem delu nekoliko bolj strma, se nekako od Dokležovja proti Razkrižju in Hrvaški začeta spreminjati, struga dobi nekoliko drugačno podobo, je bolj položna, voda se razleze in upočasnji, ob nižjem vodostaju se pokaže prod, zarasel s trstičjem in drugim rastjem, v katerem imajo svoj življenjski prostor ptice in ostale rečne živali. Če bi bila slikar, bi se prav gotovo s paleto večkrat podala na mursko obrežje, ker ko jo doživiš, vsaj enkrat, to reko, na način, kot sem jo tokrat jaz, jo še bolj vzljubiš in nikoli več nisi le njen samotni sprehajalec. Spoznaš, in to čisto brez nostalgije, da je reka prostor, ki druži prebivalce obeh njenih bregov, tudi narode, nudi življenjski prostor ne samo živalim, ampak tudi ljudem in le človek, ki ima posluš za ohranjanje naravne dediščine, je dovolj kulturnen, da se sme imenovati homo sapiens.

Proti večeru smo prispeli do končne postaje prvega dne spusta, v Žabnik na Hrvaškem. Tukaj nas je pričakala večerja in možnost prenočevanja. Polni dobre volje in prijetno utrujeni od celodnevnega uživanja svežega zraka in nežne govornice murskih valov smo se odločili, da naslednje leto prav gotovo ponovimo to izredno in lepo doživetje.

Konec

Pismo iz Sobote

Klobasi

Lüblene moje, dragi moji, zima je za tau, ka nas je mrzlo, pa ka gejmo trno žmano gesti. Vej pa ovak nikšne energije za zimo nemo meli, ka nej? Na, zabadanja so zvekšoga že za nami. Šunke že visijo, ka vöposenejo. Klobasi so že davnik okajene, pa je že na velki gejmo. Depa s tejmi klobasami, paroškami, viršlinami ali kak je že zovemo, so gé velki problemi. Vörvlíte mi, ka je tau rejsan tak! Neškem prajti, ka so nej dobre gé. Tau sploy nej, samo tau je gé, ka vsikši pavar svojga konja vali. Pa je s tejmi klobasami ranč tak.

Od koga vam pripovejdam? Ja, od toga, ka se mi godi skur vsikši den, gda koma na dveri poklonckam ali pa me stoj k sebi pozové.

»Dola si rit pauči, ka malo zejš!« mi vejo zapovedati. »Boš kaušto naše domanje klobasi pa mi povejš, če so dobre gé. Vejš, takše sam eške nigdar nej naredo. Baukši nega. Bar probaj pa povej, kak so dobre pa žmane.«

Potejm mujs trbej gesti, če škeš ali neškeš. Rejsan, moraš zesti, ka te tisti potejm gleda v lampe pa v oči, ka povejš. Pa gvüšno je, ka čaka. Čaka, ka povejm, ka tak dobroga sam v žitki eške nej kuštavo. Ka tak žmanoga leko samo un pa un napravi.

»Jaa, trno žmane so gé,« mam šegau prajti.

Un na tau kuman čaka. Kuman čaka, ka začne pripovejdati brezi konca pa brezi kraja. Pripovejda o tejm, ka niške drugi na taum svejti ne vej takše klobasi naprajti, kak samo un.

»Si ti gda vgrizno kakšo klobaso od Mirkona?« me je pito. Eške dobro, ka sam nej pravo, kak so meni njegve klobasi trno žmane. Vej bi mi vejn kaj naredo. »Té je eške nej vido, kak dobre klobasi vövidijo. Kak pa naj je po tejm sploy narédi. Tisto njegvo delo, ka njim un pravi klobasi, bi ranč pes nej kaušto. Depa un guči, kak so njegve najbaukše, kak samo un vej delati klobasi, vsi drugi pa nika ne vejmo. Prosim te, kakše klobasi? Tau sploy nej zvati za klobasi!«

Kak un tau mele pa mele, ge moram kcuj gesti. Moram gesti, ka me leko kcuj spitavle: »Povej, kak so dobre, ha? Takše si eške gvüšno nej djo? Vej ti dam malo, ka boš domau neso. Depa ne guči, kak dobre so, ka ovak do vsi škeli k meni priti pa je gesti. Ja, ka škeš, ka je dobro gé, tistomi nej trbej reklame,« sam si že brodo, ka je zgota-uvo, depa nej. »Na, povej, dobre so gé, geli? Takše si eške nej djo.«

Če povejm po istini, sam že dosta boukši pa menje žmani klobasi v žitki zo. Depa ranč bi mi je nej trbelo gesti, ka sam se nasüno njegovga pripovejdanja. Eden drugi den me je tak zaodo Mirko. Mujs je trbelo k njemi domau, ka so ranč klobasi na stoli. Dola sva si sejla. Pa po tejm je bilau ... Ja, ranč tak, kak pri tistom prvom, ka se Milan zové. Skur gnako je gučo, samo ka je biu zdaj Milan tisti, ka ne vej klobasi delati, ka so nika nej vrejdna pa tak tadale. Vse drugo je bilau vcejlak gnako. Na, nej vcejlak gnako. Na mojo srečo mi je nika nej dau s seuv, naj domau nesém.

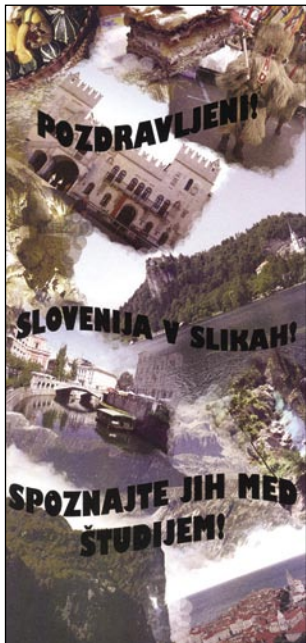
Tau sta gé samo dve pripovejsti, kak sam s klobasami opodo. Leko bi vam je bar eške deset doj povedo. Depa glavno je eške pred meuv. Gda do se začnole šunke rezati pa lalofke pa rejbra pa rolance pa špek pa kaj eške takšoga. Vsikši de za sebe najvejši majster, drugi nika nedo vrejdni. Eden trno poznani Slovenec je inda tak gučo: »Gestejo tri fele vina. Lagvo vino, dobro vino pa moje vino!« Takši guč ma nekšo poštenje v sebi, depa lidge gnesden več tak ne brodijo. Modrijaši bi etak prajli: »Gestejo Mirkonove najlagvejše klobasi, po tejm Milanove malo boukše, na po tejm pa moje klobasi.«

Lüblene moje, dragi moji, zdravi, lejpi mi bojte pa dun se eške tak radi mejte, kak ste se eške nigdar nej meli.

Miki

Študij slovenščine tudi na univerzitetni ravni

Nekdanja Visoka pedagoška šola Dániel Berzsenyi v Sombotelu se je januarja 2008 pridružila Zahodnomadžarski univerzi in si nadelala ime

Letak Katedre za slovenski jezik in književnost

Univerzitetno središče Savoria. Letos 27. januarja so že tretjič priredili dan odprtih vrat z namenom, da bi pritegnili čim več maturantov k študiju na tem visokošolskem zavodu. Na programu se je predstavilo vseh deset fakultet Univerze, ne glede na to, ali so v Sopronu, Győru, Sombotelu ali kje drugje. Svojo stojnico je postavila tudi Filozofska fakulteta, v okviru katere deluje tudi Katedra za slovenski jezik in književnost. Na slednji izobražujejo sloveniste že trideset let. Na prireditvi smo o možnostih študija slovanskih jezikov, med njimi slovenščine, povprašali predstojnico Inštituta za slovansko filologijo dr. Marijo Jankovič, ki nam je poleg predstavitve študijskih smeri spregovorila tudi o možnostih zaposlitve po študiju.

• V okviru Inštituta za slovansko filologijo na Univerzitetnem središču Savoria delujejo tri katedre, za ruski, hrvaški in slovenski jezik. Koga pričakujete med prijavitelji, komu

priporočate, da se odloči za študij pri vas?

»Pri Inštitutu za slovansko filologijo obstaja prvostopenjsko (BA) slavistično izobraževanje, ki vsebuje tri študijske smeri, omenjeni ruski, hrvaški in slovenski jezik. Z odprtimi rokami pričakujemo vse dijake s končano srednjo šolo, ne glede na to, ali imajo predhodno izobrazbo oziroma ali so opravili maturo iz določenega jezika. V naši inštituciji namreč obstaja tudi možnost za to, da brez vsakršnega predznanja osvojijo jezik najmanj na srednjem nivoju do diplome. Rada bi poudarila še to, da smo izredno veseli mladih ljudi z narodnostnim poreklom, saj vemo, da imajo leti drugje razmeroma malo možnosti za to, da bi dokončali slavistični študij.«

• Na vaših katedrah je možno nadaljevati študij tudi na drugi bolonjski stopnji (MA). Kakšne možnosti za zaposlitev pa imata študent, ki se ne odloči za nadaljevanje?

»Med prvostopenjskim izobraževanjem ima vsak študent možnost, da izbira med tremi specializacijami. Po končanem prvem letniku se lahko odloči za specializacijo na področju prevajalstva in tolmačenja in strokovno ter pedagoško specializacijo. Če se kdo loti prevajalstva, ki vsebuje predmete v vrednosti 50 kreditnih točk, lahko postane prevajalec ali tolmač danega jezika, na primer slovenščine in madžarščine. Jasno, da dela ne bo opravljal na najvišji, univerzitetni ravni, lahko pa zagotovo izvaja določene dejavnosti, povezane s tem. Denimo v javni upravi, v uradih ali pri medijih. Druga možnost, ki vsebuje prav tako modul za 50 kreditnih točk, je strokovna specializacija. To daje temeljitejšo filološko pripravo za nadaljevanje študija na

MA stopnji, in obsega jezikoslovje, literarno znanost. Je pomoč pri napredovanju med študijem celo do doktorske stopnje. Tretji, pedagoški modul je prav tako sestavljen iz 50 kreditnih točk, možno pa ga je izbrati iz ponudbe katere koli fakultete ali katedre. To pomeni, da se lahko študent slovenskega jezika na primer odloči za dodatni študij ruščine pri nas ali celo matematike, anglistike. Če izbere to pot, si lahko na MA stopnji pridobi diplomu dvopredmetnega profesorja. Izobraževanja na višji stopnji se lahko študent udeležuje

Dr. Marija Jankovič informira študentko

tudi pri nas, saj je naš inštitut akreditiran za tako dejavnost pri vseh treh študijskih smereh oziroma jezikih. Razpisujemo pa MA programe tudi za profesorje, in moram izpostaviti, da jih imamo več vrst. Ob profesorjih slovenskega jezika izobražujemo tudi profesorje na narodnostnem področju, slovenske narodnostne učitelje.«

• Kako lahko pritegnete dijake k študiju »majhnih« jezikov? Ali jih motivirajo štipendije v tujini oziroma to, da študirajo jezike, ki jih obvladajo le redki?

»Del dijakov prihaja k nam resnično zato, ker imajo občutek, da študirajo neko »redkost«, saj je študentov angleškega in nemškega jezika izrazito preveč. Obstaja pa povpraševanje po

diplomantih slovenščine in hrvaščine, po ljudeh, ki govorijo te jezike na visokem nivoju ter poznajo kulturo. Na določenih področjih so možnosti zaposlitve zelo dobre. Druga stvar, kar dijake privlači, je izobraževanje v tujini za daljši čas. Na podlagi raznih meddržavnih sporazumov imajo naši študentje možnost, da preživijo cel semester ali celo več zaporednih semestrov na primer v Mariboru ali Zagrebu, oziroma v Moskvi, Petrogradu ali Volgogradu. Glavna prednost je seveda živo jezikovno okolje.«

• Kako ocenjujete, ali je zanimanje s strani dijakov zadostno?

»Menim, da je zanimanje v zadnjih časih čedalje večje. Opazila sem predvsem pri MA programih, da se naši nekdanji diplomanti, ki so slišali za možnost nadaljevanja študija, vračajo. Ne prestando dobivam klice, se zanimajo, radi bi se vrnili, saj imajo o študiju prijetne spomine. Med njihovimi študentskimi leti še ni bilo možnosti za univerzitetni študij, spremembo želijo sedaj izkoristiti. Pristrčno čakamo vse, pri nas je vzdušje družinsko, s kolegi delamo za študente.«

Rok za oddajo prijavnice v visokošolske zavode je 15. februar.

-dm-

... DO MADŽARSKE

Zaenkrat ne bo vojaškega radarja pri mestu Pécs

Civilna družba je že drugič preprečila, da bi se na jugu države, ob mestu Pécs, začel graditi vojaški radar, ki ga bo financirala Zveza Nato. Po prvotnih načrtih naj bi se le-ta zgradil na gori Zengő, toda zelene organizacije, ki se jim je takrat pri protestih pridružil tudi predsednik države László Sólyom, so Ministrstvo za obrambo prisilile, da je izbralo drugo lokacijo. Čeprav je imelo za goro Tubes ministrstvo že veljavno in pravnomočno gradbeno dovoljenje, do začetka izvedbenih del ni prišlo, kajti civilne organizacije so se pritožile na Vrhovnem sodišču, češ da bo gradnja povzročila nepopravljivo škodo v naravi omenjene gore. Vrhovno sodišče je odredilo razveljavitev gradbenega dovoljenja, do obravnave pa bo prišlo v mesecu marcu. Po mnenju civilnih organizacij manjkajo tudi drugi pogoji za gradnjo, kajti edina pot, ki vodi do vrha gore, je prešibka, da bi zdržala pod težkimi stroji, zato bi moralo ministrstvo najprej zgraditi primerno cesto, pridobitev dovoljenj za to pa bi se lahko zavlekla še leta.

Ustavno sodišče meni, da je zakon protiustaven

Ustavno sodišče je z enotnim glasovanjem zavrnilo zakon o obdavčitvi nepremičnin, ki ga je parlament sprejel lani jeseni, začel pa bi veljati v tem letu. Po zakonu bi bile obdavčane vse nepremičnine (družinske hiše, stanovanja in vikend hiše) katerih tržna vrednost je nad 30 milijonov forintov, oziroma vozila, vodna in zračna plovila velike vrednosti. Po mnenju ustavnega sodišča zakon krši načelo pravne varnosti, kajti tržno vrednost nepremičnin bi morali ugotoviti sami lastniki na podlagi t. i. kalkulatorja, ki ga je izdelala Davčna uprava. Le-ta bi pa po zakonu imela pravico do lastnega ovrednotenja nepremičnine. Če bi bila med dvema cenama več kot 10-odstotna razlika, bi moral davčni zavezanec plačati globo. Po mnenju ustavnega sodišča je obdavčitev vozil nesporna.

»Če bi ešče malo nej delala, bi že leko nej živala«

Med Varašanci v Varaši je dosta tašni Slovincov tū, steri se zvōjn svoje držine nikam ne držijo vcuj. Najraj so doma, zvōjn držine njim delo znamanōje najvekšo veseldje, samo naj majo zdravdje tō. Radi se pa pogučavajo v svojom maternom geziki, največkrat s svojimi dobrimi sausedi pa znanci. V mirnom tali Varaša, v držinskem rami živejo vtjūper s svojov starejšov črdjauv tetica Ana Šerfec, po deklīškom menji Windisch, po ižinoj menji pa Lovenjakoska Ana z Ritkarovec.

• *Tetica Anuška, kak tau, ka ste vi taum njali svojo rojstno ves pa v Varaš prišli laknivat?*

»Oženila sva se 1959. leta, te je že té raum tjūpleni bio, ka so ga pokojnoga moža oča tjōjpili, na dva sina so ga dali spisati. Samo ka so té raum vkraj vzeli od nji, gda so nji vōodpelali (internirali) 1953. leta pa so ga samo po 1956. foradalomi (revoluciji) leko nazaj sprajli, depa trno težko. No, gda sva müva nota prišla 1959. leta, je té raum puni bijo z arandaši, etak sva samo eno malo ižo dobila. Na tanači (občini) so nam tak prajli, ka nam vekši tau ne morejo dati, ka sva müva prej nej po pravičnoj pauti (jogszerüen) nota prišla. Raum je naš bijo, depa arandaše smo tistoga ipa nej mogli vōdjasti. Med njimi je bijo eden dober človek, tisti nam je dau prej eno ižo pa eno tjōjnjo, on je pa v našo malo ižo üšo. Po dudji lejtaj smo té tak leko prišli do svojga rama, ka so arandaške pomalek taspomrli. Gda smo prvi tau rama nazaj dobili, samo té smo ga leko začnili gora ponauviti.«

• *Vüva z možaum ste kak vtjūp prišla?*

»Tak povejm, ka po marofaj sva odla delat obadva pa taum sva se müva bola vtjūper spoznala pa vtjūper prišla. Dja sam té že tū nej bila mlada,

osemdvajsti lejt stara sam se ženila.«

• *Kašno priliko ste meli v mladi lejtaj za delo zvōjn marofa?*

»Kak dekla sam najprvin es v Varaš prišla slōjžit k ednoma

mauž je emo spoznanoga pa je etak daubo delo, gde so sil-dje odavali. Bilau, ka sam leko üšla delat v gazdašag (zadrugo), té sam gnauk pa maline odla parbirat, tá sam vnoči odla delat. Sledkar, gda so že

lati, ka mi trbej odti. Če bi nej, té bi že leko nej živala. (H)či Aniko mi tak večkrat pravi, aj rada baum, ka se leko djibam, ka dosta tašni djeste, ka so menje stari pa več nika ne morejo.«

Lovenjakovska Ana s starejšo (h)čerjauv Aniko

fiškališa na dve leti. Tjōjati mi nej trbelo, ka je gospa tjōjala, litji pucala sam, posaudo pa gvant sam prala, svinjé, kokauši, rece sam mejla na skrbi. Ka trbelo, vse sam delala. 100 plūgov grōnta je mejla gospa v Ivānci, taum so lapci vse parpauvali, od tistec so oni nota vozili polaganja. Dja sam tōj mejla eno ižo, kak bi se vcuj držala k držini. Ka sam zaslōjžila, sam leko nasé pocérila, nej mi trbelo dola dati starišom. Naši pokojni starištje so meli grōnt, tri krave so vsigdar držali pa bujcke. Dosta sada, en bagon djabok je bilau vsakšo leto, tisto so vse leko zodavali.«

• *Tjelko vas je bilau doma v držini v Ritkarovci?*

»Pet nas je bilau pa vse pet nas ešče živé. Brat Pišta je v Slovenskoj vesi, tri sestre pa na Židahegyi, Ilonka, Margit pa Rejza.«

• *Kak ste pa živala vüva z možaum v Varaši?*

»Sprvoga sam dja nej dobila delo, doma sam bila z mlajši. Dvej čeri sva mela, Aniko se za leto dni, mlajša či Marika pa za tri lejta narodila. Litji moj

mlajši tū vekši bili, se mi je posrečilo na pošto nota priditi, novine sam nosila osem lejt. Najoslejdnejim sam pa delala v židanoj fabriki, tistoga ipa je težko bilau nota priditi. Sedemnajset lejt sam delala v tri partiji, čistila sam spodkar v fabriki, gde so delavci bili, od tistac sam üšla v penzijo 1984. leta, zdaj že 26 lejt. Mauž je že dosta prva nota prišo, on je tū od tistec üšo v penzijo.«

• *Ka dja na vas paunim, ste doma furt gazdüvali tū. Kak pa zdaj kaj?*

»Mauž mi je mrau, 59 lejt star je bijo. Pokojni je čako, aj pride papir, ka de v penzijo. Gda je papir prišo, té je ranč mrau. On mi fejs fali pri rami. Zdaj sam že v osemdeset leti. Križec mi je fertik, vtjūper mi dé. Delam pomalek vse leko, depa tau, ka titi ne morem, samo z biciklinom. Če pejšti dém, té se na biciklinoga kormanj naslaunim, ka mi je bot nej dober, pa ešče leko gora sédem tō. Leko tak povejm, ka zdaj štiri lejta, ka ne držim bujcka. Dočas sam delala grōnt na brgej tō, zdaj že samo kokauši mam pa zavce. Malo mujs de-

meni želeli, aj se ma samo dobro posreči. Pri tejm, ka je on na tau paut staupo, je vekša čer Aniko tū dosta djála.«

• *Ka pa drūgiva dva?*

»Drūgi sin menšoj čeri, Feri, on pa špila rokomet (kézilabda) v Tati v prvoj ligi, (h)či od starejše čeri, Viki, ona je pa frizerka tū v Varaši.«

• *Pravite, ka v zvōjn cerkve trno nikam ne odite. Kak pa držite svojo krščansko vōro?*

»Po nedelaj redno odim k meša, po večeraj med kednom tū večkrat, zdaj v zimi nej, nej. Vsakši zranjek zmolim raužni vejnec pa ovak tū večkrat mo-

lim boga. Dostakrat prosim, Jezuš, Baug, Blajžena Devica Marija, pomagajte mi.«

• *Aniko, ti naja skaus poslōjššaš pa dostakrat kaj vcuj povejš vogrski. Gončiš kaj tū po našom ali samo razmejš?*

»Dja vejn slovenski, samo ne morem gučati. Vse razmim, baba moja malo vejdlja vogrski, moliti Oče naš sam tū vejdlja,« pa gončij tadale vogrski, ka prej težko najde reči. Depa ka je prajla, bi dobro bilau, če bi dosta nas tak čütulo do porabski vasnic pa taum živeči lidaj. Pravi: »Zdaj mi je že trno žau, ka sam se nej navčila redno slovensko rejč. Gda je ešče moj oče tū živo, sta se stariša furt slovenski pogučavala med seov, samo sam té ešče nej gora prijala, ka znamenüja znati té gezik. Dja trno rada mam Verico-Ritkarovce, taum se furt pomirim. Mojo želenje je, če bi leko telko pejnež mejla, bi si taum dala zozidati raum. V svoji mlašči lejtaj sam vsakšo leto taum bila pri stari starišaj, gda nej bilau šolé. Dostakrat si zmišlavam, če bi tak bilau, bi se ešče pokapati tū tá dála. Tisto lüstvo trno poštōjvam pa rada mam. V moji očaj je slovensko lüstvo fejs delavno, nikdar se ne njá tá. Furt tau pravim, ka se pozna na meni, ka slovensko korenjé mam, ka dja délati tū fejs ladam. Mojiva stariša sta v cejlom življenji furt dosta delala.«

Klara Fodor

Ne pozabite pogledniti!

Vpogled - magazin Porabja/ Bepillantó -
A Rába-vidék magazinja

Na ogled je vsakši torek ob
18.30 vōri na Gotthárd TV

Ponovitvi: ob petkaj ob 20. vōri,
ob nedelaj v 13.30 vōri

PESJI ŽITEK PISA ALBERTA

Albert je pes. Pes z repom, ka nigdar ne enja majütati es pa ta. Albert je pes, ka na sebi dosta farb nosi. Albert je pes, ka laja. Albert je pes, ka grzé samo gda gej. Albert je pes, ka bi ga vsikši človek škeu za svojga meti.

NAUČ

Nauč je za spati. Nauč je za spati, tau vsikši vej. Nauč je za spati, ka smo po tejm leko spočinjeni. Nauč je za spati, ka je v kmici najlepše spati. Tau vej pes Albert tö. Pa tau vej njegov Pavel ranč tak. Na, mačka Guga spi kak vodne pa vnoči tö. Depa neje vsikša nauč za spati. Tau vejo Pavel, mačka Guga, vsi Albertovi domanji pa eške sousedge. Na vsikše štiri kedne pride takšna nauč, ka je nikak nej za spati.

Prva kak takša nauč pride je še tri nauči Albert nekšen ovakšen. Gda spi, zmejs mrnjavi, pa se obrača es pa ta. Te že vsikši domanji vej, ka ji čaka nin za dvej tri nauči. Na pa pride tista nauč. Albert že spi, depa eške prva kak paunauč tavadari, je že na nogaj, škem prajti, na vsej štirij tacaj. Potejm se začne pravi mali cirkus. Najprva začne z nogami po dveraj škrabati. Tau dela kakši pau võre. Zatejm začne vcejlak pomalek kavüli. Ja, kak bi vuk biu. Najprva kavüli tak bole po tiüma. Depa tau se samo tak začne. Zato, ka potejm kavüli vse bole na glas pa vse bole vučeče. Domanji se prebidijo. Se korijo z njim. Nika ne pomaga, bole, kak se korijo, bole tuli. Eške mačka Guga se prebidi pa se kori z njim:

»Pes zmejšani! Vej pa nauč je za spati, nej pa za norije delati. Idi spat, ka sam že cejla betežna, ka mi

ne pistiš spati!«

Njegvi Pavel je vcejlak ovakšen. Un razmej svojga Alberta: »Ja, ja, znauva ti kavüli trbej? Ja, ja, Albert, tak tau je na taum svejti, ka nej?« se pogučava z njim pa ga bauža, Albert pa kavüli pa li samo kavüli.

Domanjim ne ostane nika drugoga. Odprejo njemi dveri, Albert pa skauči vö v sveklo nauč. Pogleda tagor na nébo, tam pa je velki srebrni mejsce. Eden čas ga zalübleno gleda potejm pa zdigne svojo glavau proti njemi pa začne kak leko najbolje na glas kavüli. Že za eno minuto vsi Albertovi sausedge vejo, ka do tau nauč bole lagvo spali. Istina, ka je Albert nej kakši tisti najvejši pes, depa glas ma kak trge najvejši psauvge vküper. Pa če je un glasen gé, so sausedge tö glasni.

»Albert, dola vgasni! Rano moramo stanoti!« se dere eden saused.

»Pavel, toga tvojsa psa nikan nut zapri, vej pa tau je nej mogauče poslušati!« se zdejsa bole dalešnja sausedica.

Albert pa njivo larmanje pa korenje razmej, kak bi uni tö kavüli kama gor prauti mejsce pa zatoga volo eške bole na glas pa eške bole krepko dejs

svojim vučekim glasom. Pa ka je eške tjšje, je tau, ka si po njem peldo vzemejo eške drugi pisovge. Tak grata cejli peski koncert. Vseposejdik se vužigajo posvejti. Lidge se korijo s pisami, pa njim grdaugučijo. Eden je na Alberta lüčo stare čizme. Skur ga zavadilo v glavau. Ja, postrašo se je. Pa ranč v tistoj minuti je mejsce odišo ta za brejg. Kak bi vrezu z ostrim naužicom, je tiüča gratala. Albert je odišo tanut: trno je biu zmantrani od vučekoga dela. Pa postrašeni tö. Vej bi pa leko v glavau daubo pa bi ga leko bolelo pa bi leko eške kaj üšoga bilau. Najraj bi tistoga vgrizno. Depa Albert takše ne dela. Un je nej takši pes. Un je gé pes, ka bi ga vsikši emo, čiglij kavüli na puni mejsce. Zato se je samo potegno ta ka peči pa eške malo modrüvo.

»Ka se pa čemerijo na mene?« je sam sebe nej z naboukšo volo pito Albert. »Vej pa vsikši pes je vö iz vuka prišo. Pa vsikši čeden vej, ka vuk mujs mora kavüli na puni mejsce. Ge si ne morem pomagati, če pa puni mejsce v meni zbidi mojs vučekö naturo. Ja, ja neje léki té mojs peski žitek,« si je še naraji zdejno pa spau, kak bi bila najbolje kmična nauč.

Miki Roš

Naša šola je še lepša

Veselo in lepo se je začela druga polovica šolskega leta za učence tretjega razreda DOŠ Jožefa

žarskem, mag. Valerije Perger, z Zavoda RS za šolstvo OE Murska Sobota, tako kot že prej 1. in

Na fotografijah vse tri lepo opremljene učilnice. Prva je bila rdeča, druga rumena, najnovejša pa modra

Košiča na Gornjem Seniku, saj so s finančno podporo Ministrstva za šolstvo in šport RS in s požrtvovalnim delom, prizadevanjem ter vztrajnostjo svetovalke za šolstvo Slovencev na Mad-

2. razred, tudi oni dobili novo opremo. Kakor kažejo naše fotografije, v sodobnih, zahtevam 21. stoletja prilagojenih, estetsko in funkcionalno opremljenih učilnicah lahko poteka zanimiv pouk.

Pomembno je, da učencem zagotovimo pogoje, v katerih se

dobro počutijo. Moderna, udobna učilnica, strokovno primereno, všečno in učinkovito okolje so pogoji, v katerih – upamo in verjamemo, da bodo naši učenci dosegali še boljše rezultate, tudi pri slovenščini.

Poleg učilnic je polepšan tudi naš hodnik. Pri vhodnih vratih imamo novo razstavno vitrino, učenci so dobili nove omarice za čevlje, učitelji pa novo omaro za časopise, revije ter strokovno literaturo.

Tudi v časopisu Porabje želimo še enkrat izreči zahvalo ge. Valeriji Perger.

Vsi, ki bi radi obiskali našo šolo, in bi si radi ogledali naše lepo opremljene, na novo urejene učilnice, ste pristrčno vabljeni!

Ilidko D. Treiber
Ravnateljica
DOŠ Jožefa Košiča Gornji Senik

KAUT

